

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

Ἄκου ἢ Πηγῆ, ἢ Πηγῆ Ζωῆς, μέσ' στὴ σιγῇ,
Ἄκου πῶς ρέει, μέσ' στὴ γαλήνη, ἢ Φωτοβρόση...

Ῥραῖος καὶ παρθηνός, ἀπ' τῶν Κριμάτων
Τὴ γέεννα, ἀγναντερὰ στὸν νέον τὸν Ὁρθρο
— ὦ, κ' ἄς λυθοῦνε, ὦ Ἱεροφάντισσες, οἱ κύκλοι,
Οἱ κύκλοι οἱ ἀδρόμελοι, οἱ γύρω ἀπ' τὴ Θυμέλη—
Ῥραῖος καὶ παρθηνός πρὸς Σέ—ἀπ' τὴ μέση
ὦ κ' ἄς λυθοῦνε, Ῥραῖοι Ἀδελφοί, τὰ ὠραῖα τὰ χέρια—
Πρὸς Σέ, ὦ βαθεῖα κραυγῇ, ποῦ ἀπὸ τὰ βύθη
Τοῦ εἶναι, θεῖα πνοὴ καὶ ἀναρριπίστης,
Πρὸς Σέ, αὐγινὴ κλαγγή, στὸν νέον τὸν ὄρθρο,
Ῥραῖος καὶ παρθηνός, τὴ στράτα ἐπῆρα...

Ἄκου ἢ Πηγῆ, ἢ Πηγῆ Ζωῆς, μέσ' στὴ σιγῇ,
Ἄκου πῶς ρέει, μέσ' στὴ γαλήνη, ἢ Φωτοβρόση...

I

Καίσαριανή, ποῦ λαγκαδιᾶς σιγαλοκύμαντης
Στὸν κόρφο, κλείς τὰ κάλλη σου αἰθερογράμμα,
Ὅπως παιδοῦλα ἀναγερμένη στοργικά,
Σὲ μητρικὴ τρεμόστηθην ἀγκάλῃ—
Προσκυνητὴς ἀνηφοράω, στῶν εἰσοδίων σου
Τὸ στενορρῦμι, ἀργά, μὲ τὴν εὐλάβεια
Πιστοῦ, ποῦ χέρι ὀλότρεμο ὀδηγᾷ τον
Μυσταγωγῶ, πρὸς τῶν ἀδύτων τὰ ἄδυτα,
Ἡ μὲ νυμφίου λαχτάρα, ὅταν στ' ἀνέγγιχτα
Τοῦ Ὑμεναίου κλινάρια ὀδεύει, ἀγαποτρέμους...

II

Θαμπωτικιά ἢ λευκότη ἀποβροχάρικου
Ὁρθρου, ἀναβράει πὰ σὲ κορφοῦλες δροσοστάλαγες

Σ' ἄν τὸ πλατὺ χαμόγελο, σὲ μάγουλα
 Λακρύβροχτα, ἀλαφρόκαρδης παρθένας...
 Ροδίξει ἢ Αὐγὴ στὰ ξέφωτα ἀκροοῦρανα
 Καὶ στοὺς προσήλιους κάμπους· τ' ἄσπρα νέφαλα
 Στῆς ροδανγῆς τὰ φῶσα ἀλικοβάφοντας
 Σ' ἄν πέπλα δλόλευκα, νυφιάτικα, φαντάζοντας
 Ποῦ κάτωθε ἢ ντροπή, τὰ κρινομάγουλα
 Τῆς ἄφορης παρθένας πορφυρίζει...

Μυρόπνοη ροβολάει, ἀπὸ μυρτόβριθων
 Βουνῶν κορφές, ἢ αἴρα δροσοπάροχα
 Ἄγναντα χεῖλια ἀναγαλλιάζουνε τὰ φρένα μου
 Κι' ὡς κοριτσιίστικα μαλλιά, ξανθόφωτα, ἀνεμίζουνε
 Στὸ ἀγέρι τῆς αὐγῆς, τὰ ξεραγκάθια.....
 Λακρυρροεῖ ἢ πλαγιὰ μαργαριτόκλινα·
 Φωτοστεφάνια πλέκουνε οἱ λιγνόκρινοι
 Δροσόπνοα ἀνασαίνοντας· θεήλατη
 Οὐρανοστάλα, ἢ εὐωδιὰ χειριμπαρόδακρων
 Τῶν πένκων, ὁποῦ δλόχλωρα φεγγρίζουνε
 Χαρμονικά, τὴν ἀνεπνιά μωρώνοντας,
 Μ' ὕγεια, πλατιά, γιομόζει μου τὰ στέρνα.....

III

Τὸ γαληνὸ θαλάμι, ὁποῦ ὄνειρόφεγγο
 Στοῦ φωτουργοῦ ἀστεριοῦ τοὺς κόρφους κοίτεται,
 Ἄσκηταριό Σου, Γαληνὴ Παρθένα, ἐδιάλεξες
 Ποῦ τὰ βαριόλαλα τῆς στριγγερῆς λαγνεῖας κύμβαλα
 Μισᾶς, καὶ τῶν σαλπύγων τὰ κλαγγάσματα,
 Κι' ἄκουσμα μόνο γνώριμό Σου, ὁ στεναγμὸς
 Ἦ ὁ σταλαγμὸς δλόπικρων δακρύων...
 Στοῦ ἥλιον λουσμένα, τὰ θυμάρια, τὸ γιομόφεγγον
 Ἄχνα ἀναβροᾶν, δλόημερα, θαμπόφωτη—
 Μεθυστικό, στὴ χάρη Σου, Ἄπειρόγαμη,
 Λιβανατόν ἢ κρήνη ἢ κρουσταλλόδακρη
 Τὸ θλίβερο ρυθμίζει ἀηδονολάλημα
 Σὰ μιὰ ψυχὴ, ποῦ δέεται, συντριμμένη...
 Θλιβὰ — θλιβὰ τοῦ ἔρμου βοσκοῦ, τὴ τρίσβαθη
 Λαχάρα, ὦ Λημονήτρα, ἀνιστορῶντάς Σου
 Ἄχολογάει ἢ κερόπλαστη φλογέρα
 Κι' ἕμνολαγᾶνε, ἀσίγητα, τὴ δόξα Σου
 Τῆς λεύκας θεομίλητα ἀστερόφυλλα
 Καὶ μαντικά θροοῦνε τὰ πλατάνια...

Στὸ ἀσῆμι ἀναμεσὸ τῶν ἡλιοστάλαγων
 Ἐληῶν, τὰ κυπαρίσσια πάντα ἀσάλευτα

Ἐψώνονται—μανρόπεπλες καὶ ἀκοίμητες
 Καλόγρηες τῆς ὀδύνης, ποῦ στηλὰ
 Τῶν αἰθερίων τῆ δόξα ἀναθωρᾶνε...

IV

Βουβή, βαθιὰ ἢ γαλήνη... Φῶς ἀνέσπερο
 Τοῦ ἔσπερινοῦ σιγοκυλάει τὸ σύθαμπο
 Στὰ ριζοβούνια, ὡς νὰ σταλάζει ἀπὸ τ' ἀτρέμητα
 Τῆς Παναγιάς ματόκλαδα... Ἡ λιανόγραμμες
 Ραχοῦλες λούζονται στὸ ρόδινο στερνόφεγγο
 Τοῦ δειλινοῦ ἀναπάντεχα ταιριάσματα
 Πλέκει τὸ φῶς τῆς μέρας ποῦ ἀχνοςβνέται
 Στὰ δυσμικὰ ἀκροούρανα... Σὲ ἀλόγιαστο
 Ἡ πᾶσα πλάση βυθισμό ἔχει κοιμιστῆ
 Κι' ἢ γαληνότη, ἀδρὰ τὸ νοῦ μεστώνοντας,
 Τῆ ξαστεριά χαρίζει του, τοῦ ἀνάκουστου
 Ρυθμοῦ ν' ἀφουγκραστεῖ τὸ μάγο ἀντίλαλο
 Ποῦ στ' ἄδυστα τοῦ μυστηρίου κρυφοδουλεύουνε
 Δυνάμεις ρυθμοπλάστρες· τῆς σιγῆς,
 Τὰ πάντα ποῦ ἀρμονοδένει ἀλαφροζύγιαστα,
 Τὴν ἀρμονία γιὰ νὰ χαρῆ—κι' ἂν ροδοπέταλο
 Ἄνᾶρα ἐφτεροῦγισεν, ὁ θρὸς
 Στῆ κρούσταλλη σιγῆ, ὃ θᾶμα ἀπάνταχο,
 Καθάριος ἐγροικῆθη—Μὲ πρωτόγνωρη
 Φωνὴ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, φωτοκύλιστα,
 Κρυφομιλάει ἢ Φύση, ὅπως γροικῆθηκε
 Στοῦ πρώτου ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ, μὲ φῶς ἀνέσπερο
 Ἐνθεῆς λατρείας πλημμυρῶντας τὴν, σ' ἀνάγλυφον,
 Ποῦ ἐκρυσταλλώθη βαθυστόχαστες γραμμές,
 Στ' ὀλύμπιο φῶς ἀνάλαφρα ὑψωμένων...

Κι' ἀνιεῖ ἢ καρδιὰ ἢ θλιβή, ὡς φεγγαρολούλουδο
 Στὰ ἐρέβη, νὰ λουστῆ, τὰ δροσοπάροχα
 Τοῦ δειλινοῦ.....

Καὶ ὀλόχαρα, ὃ ἀπάρθενα
 Ρόδα τοῦ ἀδύτου μου ἄλσους, μὲ τὴ ζεῖδωρη
 Τῆς γαληνῆς ἔσπερας, δρόσο ραίνει σας,
 Μὲς τὸ βουβὸ τὸν Ἠσυχιο κάμπου ἀκύμαντου,
 Στῆ Χαρανγῆ γιὰ νὰ σᾶς πάει κανίσκι.....

V

Οἱ μυστικοί σου ἀντίλαλοι, στὰ φρένα μου
 Σ' ἂν σὲ βαθὺ φαράγγι, ἀντιδονίστηκαν

Κάμπε ἀγανέ, καὶ στὸ γυμνό, τὸ ἀπάρθενο
 Κορμί, ὦ ἱερὴ κοιλάδα, ἀνακλαδίστηκαν
 Βαθειῆς οἱ ἀνατριχίλες σου, πρωτόγνωρους
 Τριζυμισμούς, καὶ ἀνείπωτους, ξυπνῶντας.....
 Μαζί σου, Γῆ μου, ἐδίψασα—ἐξεδίψασα
 Καὶ τοῦ πρωτοβροχιοῦ, ὅπως δροῦ, τὸ μήνυμα
 Μεσ' στοῦ μεσημεριοῦ τὸ θάλλος, σὲ ἀτρεμες
 Βουνοκορφές, σὰν οἰωνὸ ἀγαθοῦ ἀναπάντεχου
 Ἐδέχτηκα, ὦ χαρὰ μου, μ' ἀπλωτὰ
 Τὰ χέρια, κι' ἀνοιχτὰ τὰ κρῦα τ' ἀστήθια...

Φῶς μέσ' στὸ φῶς, γυρνᾶω πάντα ἀκάματος
 Στὴ μέραν ὡς ποῦ ὁ ὕπνος νὰ πλαγιάσῃ με
 Ζωοποιός, τὸν ἅγιον ὕπνο ἀπὰ στὸ δλόμουσγο,
 Χαρίζοντας μου, χῶμα—

—φωτομέθυση

Ἔς γέρνει ἡ πεταλοῦδα στ' ἄσπρα πέταλα
 Τῶν κρίνων τῶν ἀγνῶν καὶ τῶν ἀδόλων...

VI

Τὴν ἡδονὴ προσφέρνοντάς σου, σιμύρνα ἀτίμητη,
 Καισαριανή, στοῦ ἀσκηταριοῦ σου τὸν ρημότοπο
 Στ' ἄχραντα μύστης, τῆς ἱερᾶς σιγῆς, μυστήρια
 Καὶ τῆς γηϊεᾶς σου, ἦρα στυλίτης, ποῦ τὴν ψέλνουνε
 Στὸ θρηνερὸ φαράγγι, πάντα ἀσίγητα,
 Τραγουδιστάδων ἀνεμων βαθιόλαλα
 Δοξάρια, στῶν λιανόκλαδων τὶς ἄρπες.....

Ἄκου ἡ Πηγὴ, ἡ Πηγὴ ζωῆς, μέσ' στὴ σιγὴ
 Ἄκου πῶς ρέει, μέσ' στὴ γαλήνη, ἡ Φωτοβρῦση ..

Ἦ Λογισμέ, ποῦ ἐφτεροθρόησες στ' ἀγιάζει
 Τοῦ ὄνειρου—ὦ, τοὺς ἀκράτους κι' ἂν βυζαίνεις
 Χυμούς, στὰ δλόβαθα τῶν Πόθων καὶ τῶν Πόνων,
 Μιά δίψα, ἡ δίψα ἡ ἄσβεστη, ἀπ' τὰ βύθη
 Στὸ ἀπάνου Φῶς, στὸ Ἀπάνου Φῶς, σὲ συνεπαίρνει...

Ἦ Λογισμέ, ποῦ ἐβαγλοκλάδωσες πρὸς ὕψη
 Ἀνέγνωρα καὶ ἀνειδωτα, στὰ ρεῖθρα
 Θὰ λούσω ἐγώ, ἐνός θείου κρουνοῦ τῆ θεία σου δίψα,
 Ν' ἀνθομανήσῃ, νέα ὡς ριπὴ στὸ νέο τὸ φέγγος,
 Ν' ἀνθοκαρπίσῃ, ἀδρὸν καὶ ἠλιόφεγγον ἀνθόν, τὸν λόγον...

Ἄκου ἡ Πηγὴ, ἡ Πηγὴ Ζωῆς, μέσ' στὴ σιγὴ

Ἄκου πῶς ρέει, μέσ' στὴ γαλήνη, ἡ Φωτοβρῦση.....